

De Doves Blad

No. 10.

Udgivet af pastor Conrad Svendsen, prest for de dove.

August
1907.

Gutten, som aldrig lod en anledning til at vinde noget gaa fra sig.

2det Kapitel.

Da Roger vaagnede næste morgen, saa han, at Jac. Sparling holdt paa at klæde paa sig. Han skyndte sig ud af sengen og vaskede sig og klædte paa sig. Da saa han at Sparling knælte ved siden af sengen og foldede sine hænder i stilhed. Herved blev Roger mindet om, at han ikke havde bedt sin morgenbøn og han knælte ned og fremsagde sine bønner, medens han den hele tid passede paa, hvad Sparling gjorde. Sparling reiste sig op og tog en liden æske, som laa paa en hylde over hans seng. Han aabnede æsken og tog op af den et lidet billede, som han saa paa med sorgfyldt ansigt. Saa sagde han stille: min kjære ven; og lagde billedet ned i æsken igjen. Roger reiste sig op og gif hen til vinduet.

„Det er godt veir idag og“, sagde han. „De har været meget snil mod mig; vi mødes igjen ved midagstid“.

„Du kan være her hos mig, til Du faar en god plads,“ sagde Sparling. Du er ikke iveien for mig, og det vil være bedre for Dig at sove her, end at ligge ude i dette kolde veir.“

„Mange tak sagde Roger, De er meget god mod mig, og jeg vil gjerne saa lov, til at ligge her.“

„Nu maa vi gaa ud“, sagde Sparling og de fulgtes ad nedover trappen. Sparling gif ud i Averbys værelse og sagde: „kanste gutten faar spise frokost sammen med os.“ „Jo“ jeg skal raabe paa ham, sagde Bess.

Men Roger var forsvundet. Han havde forstaaet hvad Sparling tænkte paa og skyndte sig derfor bort. Han løb ned til havnen; her satte han sig ned paa bryggekannten og tog op af lommen en pakke med smørrebrød og spiste med god appetit. Fiskerbaadene begyndte nu at komme ind til bryggen og mænd og koner med store kurve kom ned fra byen for at kjøbe fisk, som de siden skulde gaa rundt omkring og sælge. Roger sad opmærksom og hørte paa, hvorledes de handlede og hvad de sagde om fisken og saa fulgte han efter en kone, som gif op til byen med en stor kurv fuld for at lære hvorledes man solgte fisk. Han hørte, at hun forlangte 2 kroner for en fisk, som han havde seet hende give 80 øre for, og at hun sagde, at hun ikke tjente en øre, for hun havde selv givet 2 kr. for den.

Roger tænkte: Det kunde nok være fornuftigt at blive fiskehandler, men lyve sliq som denne kone det vilde jeg ikke. - Jeg maa prøve at være sparsom og se, om jeg ikke kan lægge mig op saamange penge, at jeg kan begynde en handel.

I tre uger bar Roger hver dag kurven med middagsmad i ud til jernbanearbejderne og han sov hver nat i Sparlings rum. Ved udløbet af den tid var Bess Averbys blevet

frisk igjen og Rogers chance var forbi. Men Avery gav ham en anbefaling til formanden for jernbanearbejderne og Roger gik afsted langs linjen til det sted, hvor han nu holdt til. Her fik han straks arbejde, og kunde nu ikke længere bo hos Sparling, da det var for langt fra arbejdsstedet. Men 14 dage efter blev Roger overrasket ved at faa besøg af Sparling, som havde sluttet arbeidet ved middagstid, og som havde gaaet langs linjen for at søge efter ham. Roger blev glad, da han saa ham og raabte: „Kommer De hid, hr. Sparling.“ „Ja svarte han, jeg kommer for at lede efter Dig: jeg tænkte, at Du ikke var saa glad i arbejde her, at Du ikke vilde have noget bedre, naar det blev tilbudt Dig.“

„Ja jeg vil gjerne have en anden plads“ sagde Roger. Arbejdslaget her bestaar af daarlige folk, og det er ikke hyggeligt at arbejde sammen med dem.“

„Ja nu kan du faa plads i vort arbejds-
lag som haandlanger,“ sagde Sparling. Du faar meget at gjøre og kr. 1,50 om dagen; vil Du have pladsen?

„Ja meget gjerne:“ sagde Roger. „Jeg skal spørge arbejdsformanden, om jeg kan faa lov at gaa med det samme.“

Roger fik lov til at gaa med engang og han var straks færdig, thi han havde bestandig med haandkufferten, hvori alt som han eiede laa. Folkene i det hus som han legerede var nemlig saa tyvagtige, at de ellers tog fra ham alt, hvad han havde.

Paa veien sagde Roger til Sparling: Hvor De er suid, som har gaaet saa lang vei for at finde mig, og saa har De mistet en halv dags fortjeneste for min skyld. Hvad er det, som gjør, at De er saa god mod mig?

„Det er min herres befaling, at jeg skal være god,“ svarte Sparling. „Hvilken herre er det?“ sagde Roger.

„Min herre er Jesus Kristus“ sagde Sparling. Han siger: „Vær god mod hverandre; — I har faaet det for intet, I skal give det for intet;“ Hvad I vil at andre skal gjøre mod eder, det gjør og I mod dem. Det er i Bibelen, at han giver denne befaling; men jeg har daarlig hukommelse, saa jeg husker ikke meget.

Roger gik længe uden at sige et ord. Derpaa sagde han; Dette har jeg ikke hørt før, og folk gjør ikke dette, som De siger.

„Nei de gjør det ikke, for de ved ikke om det, stakkels folk; det er ingen, som har talt til dem derom. Men, hør nu Roger, du kan sove i mit værelse, hvis du vil; vi skal faa Bess til at sætte ind en seng; hun vil ikke forlange meget om ugen for det. Og det vil være godt for dig at være sammen med os. For ellers kan du let komme i selskab med unge mennesker og de kan lokke dig til noget, som ikke er godt.“

„Jeg vil faa inderlig gjerne faa benytte denne „chance“,“ sagde Roger. „Du og dine chancer“, sagde Sparling, og dog mener jeg, at du ikke bryder dig om den bedste af dem alle.“

„Hvad er det for en,“ sagde Roger hurtig.

„Det er adgangen til at komme til himlen“

„Na sagde Roger noget skuffet.

„Ja netop saa“, sagde Sparling; Du benytter „chancen“ (adgangen) til at gaa den anden vei. En gut der er saa forstandig, som Du, skulde forstaa det.

Roger svarte ikke noget; men han sølte sig truffet. Han havde pleiet i tidligere dage at gaa til kirke og regelmæssig at fremfige sine bønner; men han havde aldrig været sammen med mennesker, som af hjertet tjente Gud, og det som Sparling sagde, var noget nyt for ham, som gjorde ham urolig. Roger var en brav, flink, og arbejdsom gut; men han kjendte ikke stort mere til religion end en hedning. Han vidste, at det var galt at stjæle og han trode, at ærlighed var den bedste dyd, samt at det er urigtigt og dumt at sige en løgn. Og hvis man spurgte ham, vilde han sige, at han vidste, at han vilde blive straffet siden, hvis han gjorde noget galt, og at han vilde gaa til himlen, hvis han gjorde alt saa godt, som han kunde. Men dette var ogsaa alt, hvad han vidste. Sparlings ord om den bedste „chance“ af alle — den at gaa til himlen — var gaaet ind i hans hoved, og den blev siddende fast derinde — han glemte dem aldrig siden.

Roger havde det meget hyggeligt i sin bolig sammen med Avery og Sparling og

han begyndte at lægge sig op penge med tanken paa fremtiden. De unge gutter lo af ham; men Roger sagde ikke noget, før han blev spurgt, hvorfor han var saa sparsom. „Man kan aldrig vide, hvilken chance der kan tilbyde sig“, sagde han. Han var meget glad i dette ord, chance, og hermed mente han en god anledning til at opnaa noget; og han brugte det ofte. Men hvergang han udtalte dette ord, følte han at Sparling saa alvorlig paa ham med sine graa øine og mindede ham om den bedste chance af alle: veien til himlen.

Efter en tids forløb begyndte Roger at gaa i kirke hver søndag sammen med Sparling, og senere paa dagen tog de sammen ofte en spadseretur ud paa landet. Sparling var blevet virkelig glad i gutten, og Roger var ikke utaknemlig. Han begyndte lidt efter lidt at holde af denne stilsfærdige mand og at beundre ham. Og det var ikke underligt. Jac. Sparlings tid var saaledes, at man maatte lægge mærke til det. Bess Avery blev aldrig træt af at fortælle, hvorledes Sparling, da hun og Tone laa syg i feber, havde givet dem mad, arbejdet for dem og passet dem, som om han var deres broder, og det uagtet de dengang næsten ikke kjendte hverandre. Et renere, helligere og mere selvofnægtende liv end denne fattige udannede arbejdsmand levede, har neppe nogen anden mand levet; og dog havde han lært meget lidet, men havde aldrig lært at skrive og han var ikke engang dygtig i sit arbejde.

(Fortj.)

Mellem liv og død.

Det var absolut nødvendigt, at vi fik sendt bud til leiren dernede og advaret dem om, at et sneeskred var nær forestaaende. Og dette sneeskred vilde sikkert bli et af de største i verden; dets vei vilde gaa over det sted, hvor leirfolket for øieblikket opholdt sig — uden anelse om den fare, som trued dem.

Nødvendigt ja — men hvorledes?

Hvorledes skulde vi faa bragt efterretningen ned til de truede og umistænksomme skjærpere?

De var bare en engelsk mil fra os; men de kunde gjerne ha befundet sig i Ægypten for alt det samkvem, vi havde havt i de sidste to ugers snestorm. Underledes vilde det heller ikke bli paa den første uge.

Vi havde slaat leir ved toppen af Valdespasset; de havde leiret sig ved toppens fod, en mil længere nede.

Selve toppen var en lang, jevn, glat skraaning, lidt brattere end 45 grader, og bedækket med en glitrende snekam.

Heri laa hele ugreien.

I regelen var skraaningene gennemkrydset af bugtede, brune furer — tre til seks fod brede veie, hvor trætte heste og muldyr sømmelig arbejdede sig opover, og hvor man saa slangelignede touge, som haltes ind af en gruppe hylende og bandende mænd og trak en lætpakket kjelke med madvarer efter sig opover skraaningene. Det knaget i blokkene der lød skingrene signalpiber; en og anden kjelke sled sig undertiden løs og ramlet udover fjeldsiden, mens folkenes maleriske sprog gjorde situationen yderst livlig.

Men paa denne tid var alt stille og livløst.

Imorges havde vi for første gang paa en hel uge set solen, og den viste os blandt andet syv fods snefald og — ikke det mindste spor af en vei. Værre endda — sneen var fram, og en kold vind, som sprang op med solen, la en tyk skare paa sneen. Sneen var ikke sterk nok til at bære en mands vekt, men alligevel altfor dyb til, at man kunde bryde op en ny vei nedover skraaningene, saa længe den blev liggende.

Et syv fods snefald betyr en vældig sne-lavine, og denne blir saa meget frygteligere, naar man betænker, at den ogsaa vil sope med sig al den sne, som før er faldt — en ti-tolv fod.

Leiren ved foden af fjeldet indeholdt 400 telte med antagelig 1000 sjæle; den laa lige i lavinens vei, og folkene dernede maatte advares. Vi diskuterte vei og maade, men alting syntes lige umuligt. At krabbe nedover den styrtning vilde være det samme som den visse død, et feiltrin, og vedkommende vilde faa en svimlende agetur med sin egen

ryg til kjelke, — og turen vilde sikkert rive ham op og forvandle ham til smale strimler.

At slippe et toug nedover fjeldsiden kunde nok ladt sig gjøre, hvis vi havde eiet noget toug, som havde været langt nok; men et halvtommetykt toug paa 300 fod var alt, hvad vi kunde finde. At slippe ned et favntræstykke med en advarsel var en plan, som en stund vakte haab; men det prøvedes og mislykkedes. De tre vedtrær, som vi sendte 'afsted, forsvandt i sprækker og revner.

Det var Olsen, som tilslut foreslog noget som ikke hørtes dumt ud.

„Hvis jeg havde ski, vilde det være let nok.“

„Ski!“

„Godt“, tænkte Jack, min kompagnon, „hvis ski kan bruges, hvorfor saa ikke kjelke?“

Jack foreslog det, men blev haanet, til han holdt mund.

„Kjelke? Du er gal, mand? — Du vilde jo suse nedover milen paa tyve sekunder; du vilde feies væk af vinden.“

„Du vilde aldrig stanse.“

„Du vilde gaa ned til havet og videre til Kina og himmeriges rige med éngang.“

„Du vilde bli kvalt.“

„Du vilde bli begravet i en sprække saa dyb, at vi aldrig kunde finde spor efter dig.“

Dette var nogle saa af de opmuntrende spaadomme, som mødte ham og forslaget om at age ned og advare leiren.

Men modstand gjorde altid Jack saa „strid som et muldyr“ (udtrykket er hans eget), og da han efter aftenmaden kaldte mig til sig udenfor teltet, blev jeg slet ikke overrasket ved at høre:

„Billy, jeg tænker at age ned til leiren; vil du bli med?“

Jeg protesterede.

Jeg brugte alle de argumenter, jeg havde hørt, og flere andre af min egen opfindelse; men det hjalp ikke. Han var bestemt paa at gjøre det, og ingen ting kunde hindre ham.

Han sa at han trodde, farten blev saa stor, at vi vilde hoppe over alle sprækker, og hvis vi var tilstrækkelig udstoppet, vilde vi rulle af kjelken nede paa fletten uden at komme synderlig tilskade.

Jeg vidste, at han vilde foreta turen, hvis han havde besluttet at gjøre det, og jeg vidste ogsaa, at der behøvedes to mand til at balancere en Alaska-kjelke paa en sliig skraaning. Desuden var det jo bare at resifere to liv mod at frelse hundreder. Derfor gav jeg efter. Vi gav hverandre et haandslag, og saa gik jeg afsted og gjorde mig istand, mens Jack sørget for kjelke.

Vi besluttet at sætte iveri straks, maanen kom op. Den gav os tilstrækkeligt lys — ja, det var bedre end solskin, da det frygtelige sneglitter om dagen skjærer sliig i øinene, at man ikke længe eller usiaglig kan undersøge nogen ting. Og vi fik nok holde øinene aabne, om vi skulde komme ned ilive.

Da vi var fuldt udrustet, frembød vi et snurrigt syn: Foruden mine almindelige klæ'r havde jeg to ekstra sweaters, en vældig tyk skindfrakke, udstoppet med aviser, indtil jeg vist var fire fod tyk. Mit hode var indtullet i to gamle skjorter; over dem bar jeg en danko (en hætte og kort kappe, gjort af ét stykke), og jeg havde ikke mindre end fire par benklæ'r!

Jack var en lignende hold som jeg, og det skulde synes, som om ikke den aller stærkeste fart skulde kunne skade os, naar vi rullede af, saa tygt som vi var klædt!

Vi var nemlig nødt til at kaste os af kjelken, straks vi naadde bunden. For med den fart, vi vilde faa, kunde vi komme til at fortsætte milevis, dersom vi blev siddende paa kjelken. Vi kunde da ikke komme tilbage, før der blev brudt en vei, og det kunde ta en hel uge.

Kjelken var af den almindelige type, omkr. ni fod lang, atten tommer bred og ni tommer høi med bund af træspiler og tre tommer brede meier. Jack havde fjernet den almindelige styrestang, som stikker fremover og opover paa høiere side af kjelken, og den havde sterke touge, hvormed vi skulde binde os fast. Han havde ogsaa skaffet to sterke stænger til styringen.

Hvis gutterne før havde gjort nar af Jacks dumbristige plan, saa fordoblet de nu sine haansord, da den saa ud til at skulde udføres.

Jack var meget populær i alle de leire, hvor han var kjendt, og en mand talte om at hindre, at vi prøved paa at begaa selvmord. Jack retted sig op, saa lige paa denne mand og svarte:

„Leiren maa advares. Dette er den eneste maade, hvorpaa det kan ske. Jeg har mod til at gjøre det. Jeg har en kjele, en kamerat og et gevær, og den første mand, som prøver at lægge os hindringer i veien, gaar til himmels fortere, end vi gaar til bunds. Ræk mig et toug, en af dere.“

Der blev ikke mere tale om at stanse os, og vi fik al den hjælp, vi ønsked. (Fortj.)

(Fra engelsk efter „Signal“).

For de kjære gamle.

Du smilende soraar med fuglenes sang,
du kom og blev hilset som forrige gang
Du kom og svandt hen og mindet enhver,
at alt under solen omstifteligt er. —
Som vaarbkomst du ogsaa i ungdommen stod,
du drømte om glæde, du manglet ei mod,
da kunde du springe og juble og le,
nu svinder din kraft alt som vinterens sne.
Men fører din vei dig til himlens fred?
Der stirner en vaarsol, som aldrig gaar ned;
du faar atter ungdommens glæde forvist,
saa fryd dig — da har du det bedste tilsidt.

Jeg havde engang en elskelig gammel mor — nu er hun hjemme hos Herren, hvor jeg engang med Guds hjælp skal faa se hende igjen. Paa sin lange livsvei — hun blev hele 89 aar — havde hun samlet mange erfaringer. Hun havde lært baade i onde og gode dage at se hen til Herren. Nærende var det ofte at høre hende under en eller anden tung tilfikkelse sige: „Guds vilje ske!“ Saa foldet hun hænderne og bad. Trøstet og styrket under bønnen kunde hun da med frimodighed udbryde: „Det kunde været værre. O, hvor Gud er god!“ Naar hun hørte, at en eller anden bekjendt var afgang ved døden, tog hun det som et varsel til sig selv og sagde med dybt alvor: „I dag er det tilfaldet dig, imorgen kan det gjælde mig, ja vel i denne aften.“

En dag i mørkningen, som hun sad ved vinduet og saa over til gjenboernes hus, hvor der hist og her blev tændt lys, syntes hun det blev for hende, som naar den Helligaand fæster bolig i menneskehjertet. „Der hvor der før var mørkt, blir det nu saa lyst,“ sagde hun. „Ogsaa blir det saa rent og pent derinde,“ tilspøiede hun i barnlig enfold.

Som andre gamle vilde hun gjerne slaa af en passiar; men aldrig hørte man, hun talte ondt om nogen; hun forsøgte at tage alt i den bedste mening. Derfor havde hun heller ikke en eneste uven. Naar hun hørte nogen tale ondt om en anden, sagde hun: „Det er ikke det, som gaar ind af munden, som gjør mennesket urent, men det, som gaar ud af munden.“ Aldrig var hun gladere end naar hun kunde gjøre nogen en tjeneste, og mange var de, som søgte hendes raad og hjælp.

I de sidste leveaar, da alderdom og legemlig svagheit mere og mere hemmet hendes energi, var det hende en sorg, at hun ikke mere kunde være til nytte for nogen. Naar jeg da kunne sige: „Jo du kan bede til Gud for os, mor,“ svarede hun: „Ja det gjør jeg sent og tidlig. Og naar jeg sidder ved vinduet og ser en fattig gammel mand eller kvinde nede paa gaden, saa beder jeg til Gud for dem,“ spøiede hun til. Ofte blev hun glædelig overrasket ved bønghørelser i det daglige liv. „Rei at Gud hører mine bønner,“ kunde hun da udbryde. „Ak, hvor Gud er god!“

Naar vi børn saa ofte kom til hende med vore bekymringer, og hun skjænte, vi helst saa hen til vor egen vilje, istedetfor til Guds vilje, fik vi det svar: „Hvo ikkun lader Herren raade, han raader bedst.“

Da det led mod hendes livsaften, nedskrev hun følgende sang, som blev fundet iblandt hendes efterladte papirer:

Min sang.

Naar engang mit trætte øie stuer
sidste gang den klare solens glans,
og naar dødens nat i mørket truer
med at slutte øjnet under sands —

Naar mit øre sidste gang sig fryder
over toner af en aandelig sang,
og i selve døden ordet lyder —
Livsens ord med dampet hellig klang —

Naar min fod, saa ofte træt og modig,
 har tilbagelagt det sidste fjed —
 gid jeg da maa jove rolig
 ind hos Gud, i stille fred!

G. E.

Fra „De døves forening“.

Foreningens vanlige sommerudflugt fandt sted søndag den 16de juni. Medlemmerne tog om morgenen med jernbanen til Sandviken, herfra spadseredes ca. en halv time til gaarden Levre — bekjendt for sin vakre beliggenhed ved foden af „Kolsaas“. Deltagerne gjorde sig det hyggeligt ved at drive tiden bort med forskellige adspredelser, som leg, spadserer om og beundre den herlige udsigt over dal og fjord. Veivet var om formiddagen straalende, men ved middagstiden trak skyer sig sammen skjenkte naturen vederkvægende regn — deltagerne tabte dog ikke humøret, de hyggede sig inde i høladen, bryggerhuset, rulleboden og vedskuret.

Dg saa kom tiden for hjemreisen med jernbanen. De fremkomne udtalelser om turen kan summeres sammen til: „fornøiet“ og dette geraader udflugtskomiteen til stor ære og tak. Som komité fungerede fru Anna Engelsrud, frøknene Jenny Kolby og Helene Lind samt d'hr. T. Engelsrud, M. Skollerud og Marthinsen, den sidste i Skolleruds forfald.

Foreningen aabnes igjen søndag den 1ste september førstkommandekl. 5 etm.

Gjenstande udførte af herboende døve og bestemt til udstillingen i Kjøbenhavn blev, forinden affendelsen, udstillede i foreningens lokaler den 31te juli om eftermiddagen; det var ca. 40 arbeider af forskjellig art. Antallet af dem som reiste til „Kongressen“ meddeles at være 20 herfra Kristiania — kanske nogle flere til.

Udstillingen i Kjøbenhavn bliver omfattet med varm interesse af alle nordens døve.

R. Z.

Af modtagne breve.

Til „De døves blad.“

Ensom i mit stille kammer sidder jeg og lader tankerne gaa til eder, mine kjære døve venner. Jeg længes ofte i mit hjerte efter at tale med de døve om Gud og ønsker at dere alle maa staa i ret og godt forhold til vor naadige og barmhjertige Gud. I mit stille sind spørger jeg: Elsker alle døve, som holder „De døves blad“ den Herre Jesus, som for vores skyld blev fattig, der han var rig for at han ved sin fattigdom kunde gjøre os rige. Som Jesus før han gif hjem til sin og vores fælles fader spurgte sin discipel Simon Peter: Elsker du mig? saa spørger han ogsaa os saaledes. Hvad svar kan du give ham derpaa? Ja lykkelig er de døve, som med frimodighed og sandhed af sit inderste hjerte kan sige: Ja, Herre Jesus, du ved at jeg elsker dig og vil saa gjerne gjøre din vilje. Hvad er den sande visdom hernelde? Er det at tjene og skrabe sammen dygtig mange penge, leve i udvortes ærbarhed og storhed, som er det fornuftigste? Nei, den sande visdom hernelde er at Guds venkskab kan vindes. Naar vi har Guds venkskab, da frygter vi ikke for døden og dommen. Er dere forligt med Gud i troen paa Jesu navn? Har dere fred med Gud i bevidstheden om syndernes naadige forladelse i hans navn? Søger først Guds rige og hans retferdighed, saa skal alle de andre ting tillægges eder. Gjør dere det? Eller kanske dere har jaget efter jordiske ting og har glemt det ene fornødne. Hvad gavner det om man vinder den ganske verden, men tager skade paa sin sjæl. Vær here kun fornuftig og indhent det fornødte, køb den kostelige skat, som faaes uden betaling. Freden og en god samvittighed er kostbarere end al verdens guld, en kostelig skat som vi kan medtage os i graven, medens penge og gods maa efterlades i andres hænder. Glem ikke at vi er dødelige mennesker, vor prøvetid er kort, vort livs arbejde er snart forbi, vi nærmer os med raske skridt Guds domstol, vi lever nu i endens tid og domme-

ren staar allerede for døren. Kjære døve venner, forsmaa ikke Guds kjærlighed i Jesus, men lad eder blive gode venner med den mægtige Gud. Skal vi bære hoved høit og stolt og leve i ubodfærdighed og have saa ringe tanker om Herrens strenge dom over synden. naar Jesus hengav sig selv i fornædrelse og gik en tung gang alt for vor skyld. Staa ikke paa afstand og tænk i dit hjerte, at Jesus er for grove syndere. Uden Jesus er det ulykke og fredløshed. O, at vi maatte ransage os selv og se, hvad der gjør skilsmisse mellem Gud og os. Jeg har lært min fortabte tilstand at kjende og erfarer Jesus frelsende magt, stor tryghed og forunderlig styrke i Guds samfund. Mit hjerte er fuldt af fred og glæde. I mig bor der intet godt, Jesu fortjeneste er min og han er min retfærdighed. I dig, Herre Jesus er jeg lykkelig. Hvem vil kun stole paa Jesus og tilbede og tjene Gud alene? Jeg vil tilhøre dig i livet og i døden, før du mig frelst ud af denne jammerdal. Vi priser dig, Herre Gud, din trofaste huld har os beffærmet, spart vort liv. O naade fuld vor synd og daarlighed tilgiv Herre giv, at vi maa for ærens trone staa i Jesu navn Amen. Tro paa Gud og vandre paa hans vei, saa skal det gaa dig vel. Er der nogen døv, som vil vide noget af min ringe skrivelse, saa er det til Guds navns forherligelse. Saa vil jeg slutte mit brev med salme no 279 i Landstad. En kjærlig hilsen

Ida Jensen Røtnæs,
Bogøen.

* * *

Til

de døve, som har interesse af jordbrug.

Samfærdselsmidlerne tillands og tilvands naar i vor tid større og større fuldkommenhed. De gamle bakkede veie omlægges til chausséer, befordring med hest og vogn ombyttes med jernbaner og automobiler, baadstuds erstattes med dampskibsfart saavel paa vore mange fjorde, som ogsaa paa vore indsjøer. I forbindelse hermed udvikler ogsaa vort post og telegrafvæsen sig til tidsmæssige foranstaltninger og det sidste nye, telefonen, syntes at skulle holde sit indtog paa hver mands gaard.

Denne udvikling foregaar ikke alene i vort land, men i endnu høiere grad over storedele af den øvrige verden. Stadig berettes der saaledes nu om nye transatlantiske dampskibsforbindelser, og det er bekjendt, at Afrika, „Det mørke fastland“, om ikke ret længe vil bli gennemtravet af den raske damphest.

Saadanne store omvæltninger og anvendelse af millioner i en bestemt retning kan ikke andet end omstabe verden ogsaa paa andre omraader. Ikke bare de enkelte folks men ogsaa den enkeltes livsvilkaar og hele økonomiske tilværelse omstables; thi med eller mod sin vilje føres man ligesom ind i en malstrøm, hvor det gjælder at forstaa tidens økonomiske krav og handle i overensstemmelse hermed.

Samfærdselsmidlerne har omstabt hele verden til et eneste varemærked, og vil vi som frembyde vore varer, have en ganske anden stor konkurrence at kjæmpe med end tidligere. Nu maa vi konkurrere med Sydauropa, Amerika, Asien, og om kort tid ogsaa — Afrika. Alle disse strøg har en saa fortrinlig jordbund og et saa gunstigt klima, at dyrkning af de forskjelligste planter lykkes med stort held. I somme af disse verdensdele har brugen af maskiner naaet en stor høide og i andre er befolkningen saa nøisom, at den kan leve billigere baade hvad huse, fødemidler og klær angaar end vi nordboere.

Vort klima stiller store fordringer til varme boliger, varme klær, til kraftig og kostbar mad. Hertil kommer, at vor jordbund er fattig og gir os et ringere vederlag for vort majsommelige stræv. Men trods alt dette er vor stilling i konkurrencen dog forhaabningsfuld, naar vi bare benytter os af de erfaringer, som videnskaben gir os. Og disse erfaringer kan nu enhver høste af enten ved, at studere ved en landbrugs-skole eller læse flittig i en af de mange landbrugsaviser, som nu udkommer.

Hvad enhver fremadstræbende gaardbruger nu tænker paa, det er, hvorledes vi skal klare konkurrencen. Og svaret maa bli: Vi maa producere vore varer billig.

Summen af alle de udgifter, som kræves for at tilvirke en vare, kaldes varens produktionspris. Denne pris er saaledes afhængig af en række led. Disse maa landmanden ha grundig kjendskab til, forat han kan ta det fornødne hensyn til dem. Ti derved, at produktionsprisen bringes ned, derved er det, at landmanden forøger sine indtægter. En vares produktionspris er selvfølgelig afhængig af produktets mængde i forhold til de anvendte omkostninger — saaledes, at jo større mængde, der kan produceres med samme befostring, desto mindre blir vedkommende vares produktionspris. Dette er spørgsmaalets kerne, og det er her, vi maa arbeide naar vi vil søge at øge udbyttet af hvert jordbrug.

Hvad landmanden altsaa særlig maa lægge an paa er at høste meget og godt. Men forat det skal lykkes, maa han kjende de væsentligste faktorer, som høstningen beror paa: planternes tilførsel af næring.

Det er dette og om beregninger over forskjellige ting, som er af lignende vigtighed for et tidsmæssigt jordbrug, jeg gjerne vilde fortælle lidt for „De døves blad“'s læsere, idet jeg gaar ud fra, at de døve, som bor ude paa landet saavel som de, der bor i byerne, har gjort sig til opgave at kunne eie sit eget lille hjem — et slikt som vi saa paa landbrugsudstillingen i Kristiania i sommer.

— n.

Blandede meddelelser.

Betragtninger for syge af pastor Conrad Svendsen følger denne gang med bladet og gjælder for to numer. Det vil sikkert glæde de døve udover landet at faa noget at læse, naar de ligger syge og ikke har nogen at tale med. — Vil man have betragtningerne i indbundet stand, kan man sende 15 øre til pastor Conrad Svendsen, Nordstrand, og bogen skal da blive sendt; men ikke før i slutningen af september, da pastor Svendsen vil være fraværende paa reise til 15de september.

Pastor Svendsen deltager efter forslag af „Den raadgivende komité“ i „Den skandinaviske døvstummekongres“ i Kjøbenhavn fra den 18de til d. 23de august. Derefter reiser han vestover til Stavanger og Bergen og besøger ogsaa nogle af mellemstæderne, hvis tiden tillader det.

Pastor Olaf Thormodsjæter besøger i denne tid de døve i Tromsø stift. Han slutter sin reise med gudstjeneste i Trondhjem den 15de september. Derefter tiltræder han igjen indtil videre sin stilling som husfar ved „Hjem for for døve.“

Bogtrykker **Henrik Bang**, Bergen og bogholder frk. **Thora Fodstad**, Modum, har indgaaet forlovelse.

Salsdan Bjørnstad kunde den 1ste august feire sit 40. aars-jubilæum som kobberstikker i „Den geografiske opmaaling.“ Vi skal senere komme tilbage til jubilæumshøitideligheden.

Dronning Victoria og de døve. Den nu afdøde dronning Victoria af England interesserede sig meget for de døve. Hvad hun gjorde for den døve Elisabeth Groves er almindelig bekjendt i landet. Hun blev som barn sendt til en døvskole paa dronningens befostring, derfor blev hun paa skolen altid kaldt dronningens barn. Efter endt skoletid lod dronning Victoria hende lære skræddersøm og skaffede hende arbejde. Elisabeth blev tidlig gift, men hendes ægteskab var ulykkelig, og efter to aars forløb blev hun skilt fra sin mand. Nu tog dronningen sig af hende, besøgte hende, talte fingersprog med hende. Elisabeth Groves blev ikke gammel. Da hun laa paa sit dødsleie kom dronningen igjen og besøgte hende og skænkede hende en stor sum penge til hjælp til læge og medicin. En engelsk maler har udført et maleri forestillende dronning Victoria i besøg hos Elisabeth Groves i hendes lille tarvelige hjem. Maleriet er senere blevet gengivet i farvetryk i mange eksemplarer, og denne gengivelse pryder nu mange af de engelske døves hjem.

Tidskrift for døve.